

Arrest

nr. 75 964 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 11 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. STESENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen, bezit u de Ghanese nationaliteit, bent u geboren op 24 september 1986 te Accra en bent u Haussa van etnische origine.

Toen u nog zeer jong was, scheidden uw ouders. U groeide op bij uw moeder Z.A.Y.(...) te Techiman en tijdens de schoolvakanties ging u naar uw vader I.M.(...) te Accra. Sinds de scheiding van uw ouders, gaven u en uw moeder de islam op en u werd christen. U veranderde eveneens uw naam van A.T.I.(...) in Y.C.(...). In 2003 verhuisde u naar Accra en leerde en werkte er als kapster. Uw vader had u sinds jongs af aan uitgehuwelijkt aan zijn zakenpartner A.Y.(...). U wilde dit niet, maar uw vader had reeds een bruidsschat gekregen. Daarom besloot u eind februari 2010 Ghana te verlaten en u reisde naar Ivoorkust. Daar nam u in maart 2010 een boot richting België. Op 30 maart 2010 kwam u in België toe,

waar u op 15 december 2010 een asielaanvraag indiende. In België leerde u Y.S.(...) kennen op een feestje en u raakte zwanger van hem. Op 3 maart 2011 beviel u van Y.A.M.(...) te Eeklo.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u vervolging door uw vader vreest, daar u vluchtte voor het huwelijk met A.Y.(...) en daar u in België een kind van een christen kreeg, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag laattijdig werd ingediend. U verklaarde dat u op 30 maart 2010 in België toekwam (gehoor CGVS, p.7). Uit de inschrijvingsfiche van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u pas op 15 december 2010 een asielaanvraag indiende (zie administratief dossier). Toen u door de dossierbehandelaar gevraagd werd waarom u zeven maanden wachtte om een asielaanvraag in te dienen, gaf u aan dat u niemand kende en dat niemand u zei dat u asiel moest aanvragen (gehoor CGVS, p.7). Van iemand die zijn land ontvlucht uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan men verwachten dat ze ook onmiddellijk na haar binnenkomst in België asiel aanvraagt. Het feit dat u dit niet deed en wachtte – en dit zelfs pas deed nadat u zeven maanden in België verbleef –, toont aan dat uw vrees voor vervolging niet van die aard was om de bescherming van de Belgische autoriteiten aan te vragen.

Verder kunnen ernstige vragen gesteld worden bij uw beweerde vrees voor een gedwongen huwelijk dat uw vader u wilde laten sluiten met zijn zakenpartner A.Y.(...).

Zo verklaarde u dat uw vader u van jongs af aan uitgehuwelijkt had aan zijn zakenpartner A.Y.(...) en dat hij dit ook steeds zei tegen u, maar dat u dit huwelijk weigerde en Ghana verliet (gehoor CGVS, p.8). Het is dan ook merkwaardig dat u zelf uw vader blijft opzoeken. U verklaarde dat u opgroeide bij uw moeder te Techiman en dat u tijdens de schoolvakanties naar uw vader I.M.(...) te Accra ging (gehoor CGVS, p.4). U gaf aan dat u zélf naar uw vader wou gaan, omdat hij uw vader is (gehoor CGVS, p.5). Verder verklaarde u dat u sinds de scheiding van uw ouders, de islam opgaf en dat u christen werd (gehoor CGVS, p.6). U veranderde eveneens uw naam van A.T.I.(...) in Y.C.(...) (gehoor CGVS, p.6). Toen u gevraagd werd of uw vader met bovenstaande zaken geen probleem had, ontweek u – na lang nadenken – de vraag door te stellen dat uw vader u met uw moslimnaam aansprak (gehoor CGVS, p.6). Toen u gevraagd werd of uw vader het geen probleem vond dat u niet meer bad, ontweek u opnieuw de vraag door te stellen dat uw vader u met uw moslimnaam aansprak (gehoor CGVS, p.6). Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan dat hij niet zag dat u niet meer bad (gehoor CGVS, p.6). Het komt niet doorleefd – en dus niet waarachtig – over dat u uw antwoorden wijzigt in functie van de door de dossierbehandelaar gestelde vragen. Uit bovenstaande blijkt niet alleen dat uw vader blijkbaar weinig bezig is met uw opvoeding en religie, er blijkt ook uit dat u zélf naar uw vader wou gaan. Dit laatste is vreemd daar u van jongs af wist dat uw vader u uitgehuwelijkt had aan zijn zakenpartner A.Y.(...) - wat u weigerde - waardoor men kan verwachten dat u hem dan niet steeds uit eigen wil gaat opzoeken (gehoor CGVS, p.8).

Daarbij kan worden opgemerkt dat de bedreigingen die uw vader tegenover u uitte volgens uw eigen verklaringen louter verbaal waren (gehoor CGVS, p.8-10). Uw verklaring dat uw vaders dreiging louter van verbale aard was ligt niet in de lijn van uw latere bewering dat u bang bent dat uw vader u misschien zou doden (gehoor CGVS, p.10). Uw verklaringen bevatten geen elementen dat u effectief problemen kende met uw vader, noch indicaties dat uw vader effectief geweld tegen u zou gebruiken.

Overigens kan worden vastgesteld dat de verantwoordingen die u geeft om te verklaren waarom u de beschermingsmogelijkheden in eigen land niet heeft uitgeput vooraleer beroep te doen op internationale bescherming, niet overtuigen.

Wanneer de dossierbehandelaar u vroeg wat u trachtte te doen tegen uw gedwongen huwelijk, gaf u aan dat u niets deed, dat u gewoon ontsnapte (gehoor CGVS, p.8). U ging niet naar een organisatie die vrouwen beschermt tegen een gedwongen huwelijk, omdat u niet van het bestaan van zulke organisatie wist (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd of u andere oplossingen zocht om aan het gedwongen

huwelijk met A.Y.(...) te ontkomen, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.8). Verder liet u na om een advocaat op te zoeken in Ghana, omdat die volgens u corrupt zijn. U ging evenmin naar de politie om klacht neer te leggen, omdat de politie in Ghana volgens u corrupt is (gehoor CGVS, p.9). Dit is echter onvoldoende als verklaring waarom u naliet om beroep te doen op de politie. Te meer omdat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat gedwongen huwelijken in Ghana wettelijk verboden zijn en dat er ook opgetreden wordt tegen dergelijke huwelijken.

Vervolgens is de vervolging door uw vader, omdat u in België een kind van een christen kreeg, totaal hypothetisch.

U verklaarde dat u in België Y.S.(...) leerde kennen op een feestje en dat u zwanger van hem raakte. U gaf verder aan dat u op 3 maart 2011 beviel van Y.A.M.(...) te Eeklo (gehoor CGVS, p.4). Toen u gevraagd werd of uw ouders hiervan op de hoogte zijn, gaf u aan dat uw moeder het weet, omdat u het haar vertelde. U gaf verder aan dat ze er geen probleem mee heeft. Toen u verder gevraagd werd of u vader op de hoogte is dat u beviel van Y.A.M.(...), gaf u aan dat hij het niet weet (gehoor CGVS, p.10). Stellen dat u bij terugkeer naar Ghana problemen zou hebben met uw vader, omdat u een kind met een christen man hebt, is louter hypothetisch, daar u aangaf dat uw vader niet eens op de hoogte is van dit feit (gehoor CGVS, p.10).

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

De door u neergelegde kopie van uw geboorteakte (Nr. 7428744 dd. 15/8/2007) toont slechts uw identiteit aan, welke niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Het geboortecertificaat van uw dochter Y.A.M.(...) toont aan dat Y.A.M.(...), °3/3/2011, de dochter is van uzelf en Y.S.(...), wat niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. U legde geen documenten voor waaruit uw reisweg moet blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoekster beroept zich ook op een schending van artikel 8 *juncto* artikel 14 EVRM en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de rechtspraak van de Raad van State (RvS 25 september 1986, nr. 26 933).

Een schending van artikel 8 EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van het desbetreffende artikel. Met betrekking tot artikel 14 EVRM dient te worden opgemerkt dat in overeenstemming met deze bepaling niet alleen de in het Verdrag, maar ook in de aanvullende protocollen gegarandeerde rechten en vrijheden zonder discriminatie verzekerd moeten worden (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 343). Verzoekster toont echter niet aan dat uit de bestreden beslissing enige discriminatie met betrekking tot de door het EVRM of de aanvullende protocollen verzekerde rechten en vrijheden kan afgeleid worden.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing niet voldoende met redenen omkleed is en dat daaruit blijkt dat er geenszins een afweging is gedaan tussen de belangen van verzoekster enerzijds, en de belangen van de staat anderzijds. Terwijl het belang voor de staat nihil zou zijn en de schade die verzoekster berokkend wordt daarentegen enorm is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekster de schending van het evenredigheidsbeginsel aanklaagt. Het evenredigheidsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze ten opzichte van de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid.

Verzoekster wijst erop dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Verzoekster meent verder dat op geen enkele wijze blijkt dat haar verklaringen niet met de werkelijkheid overeenstemmen en dat ook niet mag vergeten worden dat verzoekster zeer traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het opvangen van een coherent verhaal zeer moeilijk is.

Verzoekster toont niet aan dat de traumatische gebeurtenissen die ze zou meegemaakt hebben, het haar niet mogelijk maakten op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partijen kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) aanhaalt dat verzoekster haar asielaanvraag laattijdig heeft ingediend, herhaalt verzoekster dat zij bij aankomst in België niet op de hoogte was van deze mogelijkheid en procedure. Verzoekster was bij aankomst enige tijd op de dool en verbleef later bij vrienden. Pas nadat zij zich omwille van haar zwangerschap tot het OCMW heeft gericht om dringende medische hulp te bekomen, werd zij op de hoogte gesteld van de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen, wat zij ook onmiddellijk heeft gedaan.

Artikel 50 van de vreemdelingenwet stelt dat een asielaanvraag binnen de acht dagen na binnenkomst in België dient te gebeuren. Verzoekster is in België aangekomen op 30 maart 2010 en diende pas acht maanden later, op 15 december 2010, een asielaanvraag in. Het louter stellen dat zij niet op de hoogte was van de mogelijkheid tot het indienen van een asielaanvraag is niet voldoende om te verklaren waarom verzoekster zolang heeft gewacht. Verzoekster is haar land van herkomst ontvlucht om internationale bescherming te zoeken, omdat ze in haar land van herkomst vreesde vervolgd te worden of een reëel risico te lopen op ernstige schade. Er kan dan ook van haar verwacht worden dat zij zoveel mogelijk moeite doet om deze bescherming te verkrijgen of op z'n minst zich te informeren over de mogelijkheden die ze heeft. Het feit dat verzoekster meer dan acht maanden wachtte met haar aanvraag voor bescherming komt dan ook niet overeen met de vrees die verzoekster zou hebben.

Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter, d) van de vreemdelingenwet : « *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoonst met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;”

De Raad meent dat de door verzoekster aangehaalde redenen niet overtuigen.

De commissaris-generaal stelt zich verder vragen bij het gedwongen huwelijk van verzoekster dat door haar vader was geregeld, omdat verzoekster vrijwillige contacten onderhield met haar vader. Verzoekster wijst erop dat haar ouders reeds lange tijd gescheiden waren en dat zij haar vader slechts sporadisch opzoekt. Haar vader wist overigens niets over verzoeksters bekering tot het christendom en haar onwil om in dit huwelijk te treden. Aangezien verzoeksters vader een moeilijk en agressief man is heeft verzoekster dit ook niet met hem besproken. Toen verzoeksters vader in februari 2010 met de organisatie van het huwelijk aanvatte, beseftte verzoekster pas ten volle dat dit huwelijk menens was, het zou in maart 2010 plaats hebben gevonden. Op dat ogenblik kon verzoekster niets anders meer dan het land verlaten, omdat haar vader een weigering om het huwelijk te sluiten nooit zou aanvaarden en het zelfs onder dreiging of dwang zou laten uitvoeren. Verzoekster was in het verleden reeds getuige van haar vader die haar broer met een geweer bedreigde, zij was zich er dus van bewust tot welke daden hij in staat was indien zij het huwelijk weigerde.

De Raad wijst erop dat verzoekster verklaarde dat zij tijdens de schoolperiodes bij haar moeder verbleef, en dat zij in de vakantieperiodes bij haar vader ging wonen (gehoor Commissariaat-generaal p. 4). Er kan bijgevolg niet gesteld worden dat verzoekster haar vader slechts sporadisch bezocht. Verzoekster wist reeds langer dat haar vader haar had uitgehuwelijkt aan zijn zakenpartner A.Y.(...), maar zij wilde dit zelf niet. Verzoekster heeft verklaard dat haar vader steeds zei dat zij moest trouwen met A.Y.(...) (gehoor Commissariaat-generaal p. 8). Toch ging verzoekster tijdens de schoolvakanties steeds vrijwillig bij haar vader wonen. Dit gedrag komt niet overeen met verzoeksters vrees vervolgd te worden omdat zij dit huwelijk niet wilde. Verzoeksters verklaring dat zij pas op het einde door had dat het haar vader menens was, volstaat niet om te verklaren waarom zij haar vader uit eigen beweging bleef opzoeken.

De bestreden beslissing stelt: *“Verder kunnen ernstige vragen gesteld worden bij uw beweerde vrees voor een gedwongen huwelijk dat uw vader u wilde laten sluiten met zijn zakenpartner A.Y.(...). Zo verklaarde u dat uw vader u van jongs af aan uitgehuwelijkt had aan zijn zakenpartner A.Y.(...) en dat hij dit ook steeds zei tegen u, maar dat u dit huwelijk weigerde en Ghana verliet (gehoor CGVS, p.8). Het is dan ook merkwaardig dat u zelf uw vader blijft opzoeken. U verklaarde dat u opgroeide bij uw moeder te Techiman en dat u tijdens de schoolvakanties naar uw vader I.M.(...) te Accra ging (gehoor CGVS, p.4). U gaf aan dat u zélf naar uw vader wou gaan, omdat hij uw vader is (gehoor CGVS, p.5). Verder verklaarde u dat u sinds de scheiding van uw ouders, de islam opgaf en dat u christen werd (gehoor CGVS, p.6). U veranderde eveneens uw naam van A.T.I.(...) in Y.C.(...) (gehoor CGVS, p.6). Toen u gevraagd werd of uw vader met bovenstaande zaken geen probleem had, ontweek u – na lang nadenken – de vraag door te stellen dat uw vader u met uw moslimnaam aansprak (gehoor CGVS, p.6). Toen u gevraagd werd of uw vader het geen probleem vond dat u niet meer bad, ontweek u opnieuw de vraag door te stellen dat uw vader u met uw moslimnaam aansprak (gehoor CGVS, p.6). Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan dat hij niet zag dat u niet meer bad (gehoor CGVS, p.6). Het komt niet doorleefd – en dus niet waarachtig – over dat u uw antwoorden wijzigt in functie van de door de dossierbehandelaar gestelde vragen. Uit bovenstaande blijkt niet alleen dat uw vader blijkbaar weinig bezig is met uw opvoeding en religie, er blijkt ook uit dat u zélf naar uw vader wou gaan. Dit laatste is vreemd daar u van jongs af wist dat uw vader u uitgehuwelijkt had aan zijn zakenpartner A.Y.(...) - wat u weigerde - waardoor men kan verwachten dat u hem dan niet steeds uit eigen wil gaat opzoeken (gehoor CGVS, p.8).”*

De Raad meent dat de commissaris-generaal terecht stelt dat de verklaringen van verzoeksters niet overtuigen en dat zij derhalve niet aannemelijk maakt dat zij het voorwerp was van een dreiging van gedwongen huwelijk door haar vader.

Derhalve is het motief betreffende de bescherming door de autoriteiten van haar land van herkomst een overtollig motief.

Het neergelegde stuk 3 van Amnesty International is dan ook niet dienstig daar het neergelegd werd om inlichtingen te geven over het gerechtelijk systeem van Ghana.

Het document in map landeninformatie “*Ghana: Of Girls, Forced Marriages and the Law*” afkomstig van het web, meer bepaald, allafrica.com, dat over één situatie schrijft en bij gebrek aan enige kennis over

de bron kan dit bezwaarlijk als betrouwbare informatie beschouwd worden over het beleid van de Ghansese overheden over gedwongen huwelijken.

Verzoekster is van mening dat haar verklaringen weldegelijk geloofwaardig en plausibel zijn en worden ondersteund door de praktijk. Verzoekster wijst er tevens op dat haar verklaringen zonder meer een voldoende bewijs kunnen vormen van haar hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Verzoekster meent verder dat haar verklaringen zonder meer coherent, plausibel en niet in strijd met algemene feiten zijn. Bovendien kan de juistheid van de door haar aangehaalde feiten niet met zekerheid worden vastgesteld, daarom meent verzoekster dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoekster stelt tevens dat de commissaris-generaal geen enkele motivering geeft met betrekking tot de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut. Verzoekster verwijst naar artikel 48/4 §2, c) en stelt dat uit de memorie van toelichting van de wet blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu. Het begrip willekeurig geweld wijst op een algemene situatie en zou volgens verzoekster niet verzoenbaar zijn met het feit dat een persoonlijk reëel risico op het lopen van ernstige schade moet aangetoond worden. Er is sprake van ernstige schade als de persoon foltering of onmenselijke behandelingen of bestraffing dreigt te ondergaan in haar land van herkomst. Deze onmenselijke behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, verzoekster haalt dus ook een schending van artikel 3 EVRM aan.

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. *Ernstige schade bestaat uit :*

a) *doodstraf of executie; of,*

b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

De Raad wijst erop dat §2 c) handelt over de specifieke situatie van mensen die hun land van herkomst gevlucht zijn omdat er in dit land een gewapend conflict aan de gang is. Waar verzoekster stelt dat het voldoende zou zijn dat aangetoond wordt dat de algemene situatie bedreigend is om bescherming te komen, wijst de Raad erop dat dit enkel is in het kader van artikel 48/4 §2 c), maar dat het in dit geval wel nodig is aan te tonen dat er een gewapend conflict aan de gang is in het land van herkomst. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat er in haar land van herkomst een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4 §2 c).

Waar verzoekster verwijst naar artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat het artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekster toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De commissaris-generaal heeft voor verzoekster een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is.

Verzoekster stelt dat uit diverse rapporten blijkt dat in Ghana de mensenrechten op grote schaal worden geschonden en de beslissing bijgevolg niet voldoende met redenen omkleed is en de motieven niet evenredig en zelfs in wanverhouding staan tot het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoekster aantasten, en in verdere orde haar leven en haar vrijheid in gevaar kunnen brengen.

Verzoekster legt in bijlage van haar verzoekschrift een uittreksel uit een algemeen mensenrechten rapport neer. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

2.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens zoals die blijken uit het EVRM.

Verzoekster klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 14 juli 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Engels machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking wordt genomen. Uit uniforme informatie blijkt volgens verzoekster dat de mensenrechten in Ghana op grote schaal geschonden worden. Bij terugkeer zal verzoekster het slachtoffer worden van gewelddaden en dit druist in tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens. Verzoekster meent dan ook dat zij weldegelijk haar land van herkomst heeft verlaten uit vrees voor vervolgingen zoals bedoeld in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag).

Wat de schending van de fundamentele rechten van de mens, zoals uitgedrukt in het EVRM, betreft stelt de Raad vast dat verzoekster dit niet verder verduidelijkt, en dat zij evenmin specificeert wat de principes van de rechtstaat juist inhouden. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Uit hetgeen hoger vermeld wordt blijkt dat verzoekster haar asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS